

har stillet særligt Forslag om en videregaaende Beskikkelse af Forsvarere og om disses Stilling; det har stillet særligt Forslag om Begrænsning af Varetægtsfængsels Anvendelighed; det har endvidere i Forening med Kommissionens Formand, Klein, stillet Særforslag om en videre Gennemførelse af Anklageprincippet for Forundersøgelsens Vedkommende. Se, det var alt det, som det ærede Medlem holdt paa i sin Kritik af Kommissionen, men hans Anker ramme altsaa ikke dennes Mindretal. Det ærede Medlem dvælede i Gaar ikke saa lidt ved mit lille Stubbekøbing. Nu forekommer det mig, at det havde været særdeles kønt, om han, efter at han havde efter Fortjeneste kritiseret Kommissionens Flertal, havde vendt sig om og sagt: „Det ærede Medlem fra Stubbekøbing er ikke som de andre; han har været et Kommissionsmedlem ret efter mit Hjerte“. Se, havde det ærede Medlem talt paa denne Maade, saa havde han talt som en Danned og tillige leveret et praktisk Bevis for, at netop blandt Sagførere vil man for Fremtiden kunne søge de saa meget efterspurgte upartiske Dommere.

Det har særlig glædet mig, at man fra alle Sider — om jeg har hørt rigtig har anerkendt den Maade, hvorpaa Forslaget har ordnet Nævningers Udtagelse, nemlig gennem de kommunale Raad. Jeg vil paa ingen Maade gøre mig til af *min* Virksomhed i Kommissionen; den kan, sammenlignet med, hvad andre Medlemmer have udrettet, være ringe nok, men paa dette Punkt, nemlig Punktet om Nævningers Udtagelse, tør jeg tilegne mig min Part af Æren, og det var mig en Glæde, at det viste sig, at Kommissionen i sin Helhed kunde samles om at lægge den afgørende Indflydelse i Hænderne paa de kommunale Raad. Jeg antager da ogsaa, at dette er et Punkt, hvor man, hvor stor end Modstanden ellers kan blive imod Udkastet, her i Folketinget vil fastholde den foreslaaede Ordning. Der er et andet Punkt, hvor jeg ogsaa har min Del af Æren for, at det blev, som det blev, men det har desværre mødt mindre Anerkendelse her i dette høje Ting; det er Forslaget om, at man i alt væsentligt skal beholde de nuværende Underretter og ikke reducere Tallet i noget føleligt Omfang. Jeg har ment, at, naar vi gik til en omfattende Omordning af vort Retsvæsen, saa burde man gøre det saaledes, at Befolkningen ikke skulde føle sig for meget forulempet, og ingen kan jo være blind for, at, naar Befolkningen faar en alt for lang

Vej til de Retskontorer, som den er vant til at have i sin Nærhed, vil det blive en følelig Ulempe. Det er sikkert ogsaa anerkendt fra alle Sider. Derfor holdt jeg paa, at vi ikke burde reducere Underretskredsens Antal for stærkt. Jeg ønskede, for atter at nævne min egen Kreds — det har man jo Lov til — ikke at prisgive det lille Stubbekøbing med tilhørende Opland til det store Nykøbing, og jeg antager, det vil gaa flere ærede Medlemmer paa samme Maade, naar vi komme til en nærmere Overvejelse af, hvilke Underretskredse der skulde slettes; mange ville da blive betænkelige ved at bringe de forlangte Ofre. Den højtærede Minister antydede i Forgaars, at man kunde slaa Underretterne omkring Kjøbenhavn sammen med Kjøbenhavns Stadsret, eller at man f. Eks. for Roskildes Vedkommende kunde slaa de Retter sammen, som have Tingsted i denne By. Ja, det er en Reduktion, der vilde blive mindre generende for vedkommende Befolkning, men noget ganske andet er det, naar vi skabe lang Afstand for Befolkningen til dens Retsembedsmænd. Og der er en Omstændighed til, som her maa tages i Betragtning. Naar en Mand nu kommer til sin Herredsfoged eller Birke-dommer, saa ved man jo, at det — i alt Fald meget ofte — er ret vanskeligt at faa ham ordentlig i Tale, da han er saa overbebyrdet med saa mange forskellige artede Forretninger. Efter den ny Ordning blive Retsbetjenten, Underretsdommeren jo langt mindre overbebyrdet; der paalægges ham paa den anden Side ved Forslaget en udstrakt Vejledningspligt over for Beboerne. Derfor har jeg troet, at den ny Ordning ogsaa vil have det Gode ved sig, at Retskredsens Beboere ville kunne faa en ganske anden Fornøjelse end nu af deres Dommer; de kunne komme til ham og finde Vejledning hos ham, som de kunne være tjente med; de ville ofte blive fritagne for at benytte Sagførere. Jeg vil ikke sige et ondt Ord om Sagførerne; men vi vide jo alle, at det er sjældent, at man kan fornøje sig ved en længere Samtale med en Sagfører og slippe for at honorere ham derfor; saa ædelmodige kunne Sagførerne jo ikke være. Men de ny Underretsdommere ville faa Tid og forhaabentlig ogsaa Lyst til at være Befolkningen til Tjeneste. Selv om dette saa kommer til at koste noget, tror jeg, at, da de Penge ere anvendte paa en nyttig Maade, kunde vi forsvare at anvende dem. Naa, skulde det vise sig, at den Tanke, som er udkastet om en Slags Lægdommer for mindre